

Mýlil sa porotný súd, keď čin obžalovaného kvalifikoval jako dokonaný zločin podľa §§ 70, 344, 349, odst. 2 tr. z., a spôsobil tak zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. Vyhovel preto najvyšší súd zmätočnej sťažnosti obžalovaného v časti, pokiaľ uplatňovala zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. po zákone, zrušil rozsudok porotného súdu vo výroku o kvalifikácii činu obžalovaného a kvalifikoval ho za pokus zločinu lúpeže podľa §§ 70, 65, 344, 349, odst. 2 tr. z. — — —

Čís. 6029.

Škodou ve smyslu § 1 zákona o maření exekuce je rozuměti škodu, kterou utrpěli vymáhající věřitelé tím, že nedosáhli uspokojení svých pohledávek cestou zmařené exekuce, kterou se ho domáhali.

Škoda se rovná výši vymáhaných pohledávek, ovšem nemůže přesahovati cenu odstraněných zabavených věcí, pokud se týče vytěžek, jehož by se bylo pravděpodobně dosáhlo jejich exekučním prodejem. Pro její určení je rozhodná doba, kdy byl čin spáchán.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1937, Zm I 533/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem maření exekuce podle § 3 zákona čís. 78/1883 ř. z., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu prvé stolice, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř., nelze upříti oprávnění.

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný prodal exekučně mu zabavené cihly a tašky, shledal však v tomto jednání pouze skutkovou podstatu přestupku podle § 3 zákona o maření exekuce, poněvadž zjistil (uvěřiv obhajobě obžalovaného), že firma N. a spol., která dodávala obžalovanému — majiteli cihelny — uhlí a měla z tohoto důvodu proti němu pohledávku ve výši několika tisíc Kč, nechtěla mu dodati další uhlí, jehož nutně potřeboval k provozování své cihelny, dokud alespoň zčásti nezaplatí starý dluh, a že obžalovaný skutečně peněz získaných prodejem zabavených věcí použil na částečné zaplacení starého dluhu firmě N. a spol. Nalézací soud vzhledem k tomuto zjištění uznal, že obžalovaný nejednal v úmyslu, jakého vyžaduje trestný čin podle § 1 zákona o mař. exek., a to tím spíše, že zjistil (uvěřiv obhajobě obžalovaného), že obžalovaný vymáhajícím věřitelům podle možností na vymáhané pohledávky splácel.

Zmateční stížnost právem vytyká tomuto výroku soudu právní mylnost. Ke skutkové podstatě trestného činu podle § 1 zák. o mař. exek. se nevyžaduje, aby pachatel jednal v úmyslu zmařiti nebo znemožniti vymáhajícímu věřiteli vůbec vymožení jeho pohledávky, stačí úmysl zmařiti konkrétní úkon exekuční, totiž úplné nebo alespoň částečné uspokojení věřitelovo tou cestou, jakou se ho právě domáhal. Vychází-li se při posuzování zjištěného jednání obžalovaného z tohoto správného právního hlediska, jeví se býti nalézacím soudem zdůrazněné okolnosti naopak nerozhodnými.

Obžalovaný doznal a nalézací soud z tohoto doznání vychází, že potřeboval nutně peněz pro firmu N. a spol. a že si je opatřil tím způsobem, že prodal exekučně mu zabavené předměty. Učinil tak podle zjištění nalézacího soudu přede dnem 18. prosince 1936, kteréhožto dne měly býti věci prodány z volné ruky. Obžalovaný, chtěje si tímto způsobem opatřiti peníze, nutně tím zmařil exekuční prodej těchto věcí, jehož výtěžku by se bylo naopak použilo k uhrazení vymáhaných pohledávek. Poněvadž pak obžalovaný jednal úmyslně, peněz potřeboval a chtěl si je touto cestou opatřiti, je dána skutková podstata trestného činu podle § 1 zákona o mař. exek. Při tom je nerozhodné, k jakému účelu obžalovaný peněz potřeboval (obžalovaný netvrdil a také nalézací soud nevychází z toho, že obžalovaný byl ve stavu nouze ve smyslu § 2 g) tr. z.) a že jeho konečným cílem bylo dosáhnouti dalších dodávek uhlí pro svou cihelnu, stačí, že si peníze úmyslně opatřil prodejem exekučně zabavených věcí a že tudíž jeho úmysl směřoval také ke zmaření nařízeného prodeje z volné ruky, resp. mobilárních exekucí na něho vedených vůbec. Použití výtěžku za prodané zabavené věci k zaplacení existující pohledávky věřitele, který exekuci nevedl, nevyklučuje úmysl, prodejem zabavených věcí zkrátiti věřitele, v jichž prospěch bylo zabavení provedeno. Ani kdyby byl obžalovaný z výtěžku prodeje uspokojil některé vymáhající věřitele, nevyklučovalo by to skutkovou podstatu trestného činu podle § 1 zákona o mař. exek. ani po stránce objektivní, ani subjektivní. To, co nalézací soud vyloučil, byl úmysl poškoditi vymáhající věřitele, jehož se — jak bylo dovozeno — k trestnému činu podle § 1 zákona o mař. exek. nevyžaduje.

Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti a napadený rozsudek zrušiti. Zjištění napadeného rozsudku nedovoluje však zrušovacímu soudu rozhodnouti přímo ve věci samé. Čin podle § 1 zák. o mař. exek. je přečinem, jestliže způsobená škoda činí více než 2.000 Kč, jinak je přestupkem. Tou škodou nutno v souzeném případě rozuměti škodu, kterou vymáhající věřitelé utrpěli tím, že nedosáhli uspokojení svých pohledávek cestou mobilární exekuce, kterou se tohoto uspokojení ze jmění obžalovaného domáhali. Škoda rovná se tudíž výši vymáhaných pohledávek, ovšem nemůže přesahovati cenu odstraněných zabavených věcí, resp. výtěžek, jehož by se bylo pravděpodobně exekučním prodejem věcí dosáhlo. Při tom rozhoduje doba, kdy čin byl spáchán, to jest, kdy zabavené věci byly odstraněny (prodány).

Napadený rozsudek neobsahuje takového zjištění výše škody. Ze spisů pak nevychází najevo, že souhrn vymáhaných pohledávek v době činu nutně převyšoval 2.000 Kč. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný vymáhané pohledávky uplácel a z připojených exekučních spisů je patrné, že v případě O. a firmy P. se tak stalo před prodejem zabavených věcí. Ježto se není možno obejít bez nového hlavního přelíčení, bylo věc vrátiti soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl, řídě se právním hlediskem v tomto rozhodnutí vytčeným.

Čís. 6030.

Ustanovení § 369 tr. zák. platí ve všech případech, v nichž za předpokladů a z důvodů vytčených v § 368 tr. zák. nastaly těžké výsledky tam uvedené.

Učeň (praktikant) nepatří k osobám, na které se vztahují ustanovení §§ 365—369 tr. zák.

Překročil-li pachatel bezpečnostní předpis zvláště vyhlášený (který znal nebo znáti měl), není třeba zkoumati, zda mohl v konkrétním případě předvídati nebezpečnost svého jednání, neboť pramenem tohoto jeho poznání je právě sám překročený předpis.

Příčinná souvislost je přerušena jen, nastal-li výsledek z vedlejších příčin, k nimž nezavdalo podnět pachatelovo jednání, zejména nastal-li z úmyslného, k nastalému výsledku mířícího jednání poškozeného samého nebo osoby třetí. Takovým jednáním není sebevražda jedem, kterého se poškozenému dostalo pachatelovou nedbalostí.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1937, Zm II 411/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek není stížen hmotněprávním zmatkem podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku vyndával drogist A. kritického dne před svým odchodem z obchodu ze skřínky, kde byl uschován jed, nějakou drogu a nechal trčeti klíč v zámku u skřínky, takže jed byl pro spoluobžalovaného B. beze všeho přístupný. Toto jednání obžalovaného A. odporuje výslovnému předpisu § 11 ministerického nařízení č. 60/1876 ř. z., podle něhož byl obžalovaný jako představený v drogerii povinen, aby se postaral o patřičné uzavírání nádob jed obsahujících. Ustanovení to cituje výslovně i předpis § 368 tr. z.,